

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 24 listopada 2022 r.

Poz. 7484

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.893.2022 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 22 listopada 2022 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 993/LVI/2022 Rady Miasta Rybnika z dnia 20 października 2022 r. w sprawie zmiany uchwały nr 370/XXVII/2012 Rady Miasta Rybnika z dnia 24 października 2012 r. w sprawie nadania statutu Ośrodka Interwencji Kryzysowej i Psychoterapii w Rybniku, w części określonej w § 1 pkt 4 uchwały, jako sprzecznej z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483), dalej jako: *Konstytucja RP*.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 20 października 2022 r. Rada Miasta Rybnika podjęła uchwałę Nr 993/LVI/2022 w sprawie zmiany uchwały nr 370/XXVII/2012 Rady Miasta Rybnika z dnia 24 października 2012 r. w sprawie nadania statutu Ośrodka Interwencji Kryzysowej i Psychoterapii w Rybniku.

W podstawie prawnej uchwały powołano m.in. art. 19 pkt 12 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 2268 ze zm.).

Uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 26 października 2022 r.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru uznał, iż jest ona częściowo niezgodna z prawem.

Na mocy § 1 uchwały nadano nowe brzmienie załącznikowi do uchwały Nr 370/XXVII/2012 Rady Miasta Rybnika z dnia 24 października 2012 r. w sprawie nadania statutu Ośrodka Interwencji Kryzysowej i Psychoterapii w Rybniku.

W opinii organu nadzoru § 1 pkt 4 uchwały zmieniającej jest normatywnie zbędny, a przy tym stanowi normę pustą. Należy bowiem zauważyć, że w załączniku do uchwały Nr 370/XXVII/2012 nie istnieje § 2 pkt 15, któremu § 1 pkt 4 uchwały zmieniającej mógłby nadać nowe brzmienie. Przepis ten odwołuje się do ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz o centralnej ewidencji emisyjności budynków (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 554 ze zm.), która nie ma jakiegokolwiek związku z materią regulowaną w uchwale. Przy tym ww. § 1 pkt 4 uchwały stanowi wyrażnie o nadaniu nowego brzmienia przepisowi już istniejącemu, a nie o wprowadzaniu nowej jednostki redakcyjnej do uchwały, choć i w tym ostatnim przypadku uregulowanie to byłoby bezprzedmiotowe – nie zostałyby bowiem zachowane dotychczasowa systematyka uchwały.

Wprowadzanie do uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego norm pustych, niemających odniesienia do już obowiązującego stanu prawnego, pozostaje w sprzeczności z konstytucyjną zasadą przyzwoitej legislacji, wyprowadzaną z art. 2 Konstytucji RP. Jak słusznie stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku

z dnia 22 maja 2002 r. (sygn. akt K 6/02, OTK): *przepisy prawa powszechnie obowiązującego muszą być sformułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. (...) Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw.*

Powyżej opisane uchybienie należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, a sprzeczność ta jest oczywista, bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt lub jego część nie wywołuje skutków prawnych od daty jego podjęcia (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; CBOSA).

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr 993/LVI/2022 Rady Miasta Rybnika – w części określonej powyżej – należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie:

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru Prawnego

Elżbieta Żabicka-Łakomy